

Phần 11

Chương 41

Thái độ của Nghệ Giản đã chọc giận Trình Hồng. Vì Nghệ Giản đột nhiên bị tai nạn, nên Trình Hồng không thể không tháo hai cuộc họp vô cùng quan trọng. Việc đó khiến Tiêu Kính có vẻ không vui. Trình Hồng biết Tiêu Kính luôn có ấn tượng không tốt đối với Nghệ Giản. Giờ lại thêm chuyện này, tội tệ càng trở nên tồi tệ hơn.

Trình Hồng nhíu chặt mày.

Bao năm như vậy, cho tới bây giờ, Nghệ Giản vẫn không thể làm cho người ta bớt lo lắng, ngày bé không đáng yêu, lớn lên thì ương bướng, không có chút tiến bộ nào.

Bà trăm phương nghìn kế lo lót mọi thứ, Nghệ Giản càng muốn hủy đường hủy cầu mà nhảy xuống nước, muốn kéo nhưng kéo không lại.

Trình Hồng không hề che giấu nỗi thất vọng trong mắt: “Tiểu Giản, con nghe lời một chút, đừng có kiếm chuyện, ngu ngốc như vậy nữa đi”.

Nghệ Giản ngậm miệng, không phản ứng.

Trình Hồng thở dài. Hai giây sau, mới thông thả nói: “Quay về Bắc Kinh đi, đến bên mẹ, đừng chạy loạn nữa”.

Nghệ Giản nhìn Trình Hồng. Trong trí nhớ, đã rất nhiều năm rồi Trình Hồng không nói với cô những lời ôn hòa nhã nhặn như vậy.

Thực sự hiếm.

Nhưng đáng tiếc, cô không có cách nào để nghe lời.

“Con phải ở bên Lục Phồn”. Nghệ Giản nói: “Mẹ, con muốn ở cùng anh ấy”.

“Nó thì có cái gì tốt chứ?”. Trình Hồng từng nghĩ tới vấn đề này nhưng không hiểu. Bà vẫn cho rằng Nghệ Giản tới tìm Lục Phồn là vì trêu tức bà, hay là vì trêu đùa một chút. Nhưng hiện tại xem ra, dường như không phải.

Nghệ Giản tuy bị điếc, nhưng trước nay lái xe chưa từng xảy ra vấn đề gì. Vậy mà trên đường cao tốc ra sân bay đã bị tai nạn.

Trình Hồng không thể không nhận xét một lần nữa, Lục Phồn có trọng lượng trong trái tim Nghệ Giản.

Cậu ta thì có gì tốt chứ?

Ánh mắt Nghệ Giản khẽ lay động, không nói chuyện.

Trình Hồng: “Nhìn xem, đến nói cũng không nên lời”.

Nghê Giản trong lúc thất thần, không chú ý đến Trình Hồng.

Thực ra, cô đang suy nghĩ. Anh ấy tốt ở điểm nào, không tốt ở điểm nào, cái gì quan trọng hơn?

Anh vứt bỏ cô rồi, vậy còn gì quan trọng hơn nữa chứ?

Anh tốt hay không tốt, cô vẫn muốn.

Cô không có khả năng khiến anh chạy trốn.

Rốt cuộc, Trình Hồng cũng lộ vẻ bất lực. Không còn cách nào khác, mẹ con họ vẫn không có cách nào để trao đổi một cách bình thường. Thậm chí bọn họ nói chuyện với nhau vài câu còn cảm thấy khó khăn, còn cảm thấy gượng ép.

Được rồi.

Trình Hồng lắc đầu, không muốn hỏi nhiều hơn nữa.

Lúc gần đi, bà quay đầu nói rõ với Nghê Giản một câu: “Trước mắt chăm sóc vết thương cho tốt đi. Buổi tối mẹ sẽ bảo Tiểu Triệu mang điện thoại đến cho con”.

Trình Hồng đi rồi, dì điều dưỡng bung ly nước tới: “Cô gái, uống nước đi”.

Đúng là Nghê Giản đang rất khát, uống sạch ly nước.

Dì điều dưỡng giúp cô lau miệng.

“Cảm ơn”. Nghê Giản nói.

“Không cần khách khí”. Dì điều dưỡng cười thân thiện: “Dì họ Trương, là điều dưỡng ở đây, mẹ cháu đặc biệt tới tìm bảo dì chăm sóc cho cháu”.

Lúc ăn tối, dì Trương cho Nghê Giản ăn cháo.

Đợi đến 7 giờ, trợ lý của Trình Hồng mới đưa điện thoại tới.

Nghê Giản cố gắng nhớ số của Lục Phồn. Suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không nhớ ra.

Cô không lưu tâm tới số di động của Lục Phồn, sau vài lần thay điện thoại, ấn tượng càng không mấy sâu sắc.

Về phần Wechat, Nghê Giản không dùng, Lục Phồn lại càng không.

Cuối cùng, chỉ còn một cách.

Nghê Giản nhờ dì Trương gọi giúp cho Nghê Chân Bình, hỏi Nghê Chân Bình số của Lục Phồn.

Cô dùng tay trái nhấn tin cho Lục Phồn, đợi nửa giờ không thấy hồi âm. Nghê Giản không kiên nhẫn. Cô ấn số của Lục Phồn nhờ dì Trương nghe giúp.

“Đã nối chưa ạ?”.

Dì Trương lắc đầu: “Tắt máy rồi”.

Tắt máy? Nghe Giản sừng sốt. Cô nhớ Lục Phồn từng nói, công việc của bọn họ cần đến điện thoại, bởi vì có những ngày nghỉ, do trong đội thiếu người, họ vẫn sẽ bị triệu hồi gấp.

Tại sao anh phải tắt máy?

Nghê Giản nghĩ không ra. Điều này nằm ngoài dự liệu của cô.

Dì Trương thấy sắc mặt cô không tốt, vội hỏi: “Có việc gấp à? Hay là đợi một lát rồi gọi lại lần nữa?”.

Nghê Giản gật đầu.

Mấy phút sau, dì Trương gọi lại nhưng vẫn tắt máy.

Mãi đến 10 giờ, điện thoại vẫn không kết nối, Nghe Giản đành bảo dì Trương đi nghỉ, để cô tự gọi.

Suốt cả đêm, hết lần này tới lần khác cô nhìn dòng chữ nhỏ trên màn hình di động, từ “đang quay số” đến “kết thúc cuộc gọi”.

Sáng ngày hôm sau, dì Trương đến, Nghe Giản lại đưa điện thoại cho bà.

Âm báo vẫn đang tắt máy.

Nghê Giản im lặng hồi lâu, dì Trương lo lắng nhìn cô, cố gắng an ủi: “Hay là điện thoại bị đánh cắp? Con dì lần trước bị mất điện thoại, gọi tới cũng tắt máy suốt”.

Nghê Giản không đáp, vài giây sau, ánh mắt cô khẽ chuyển động, nhớ ra gì đó, vội vã mở màn hình, kết nối internet.

Cô tra được số điện thoại của Trung đội phòng cháy chữa cháy đường Trạm Giang. Dì Trương gọi đến, rất nhanh đã có người tiếp.

“Thông rồi, thông rồi”. Dì Trương khẽ thở hắt ra.

Nghê Giản vội vã nói: “Tìm Lục Phồn”.

Dì Trương chuyển lời của Nghe Giản vào ống nghe. Đầu kia đang nói, Nghe Giản chăm chú nhìn bờ môi dì Trương.

Dì Trương lắng nghe, cau mày lại: “Khi nào về? Cô gái đầu bên này đang chờ rất sốt ruột”.

Đầu bên kia nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

“Sao gấp thế?”. Dì Trương lẩm bẫm.

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy? Anh ấy không có ở đây ả?”.

Dì Trương đưa di động cho cô: “Nói là đi đến khu đang phát triển để cứu người rồi, bận lắm, đã một ngày một đêm không về, ai cũng lo lắng”.

Một ngày một đêm?

Nghê Giản giật mình: “Lâu như vậy...”.

Trước kia anh chưa từng đi khẩn báo lâu như vậy bao giờ. Nghe Giản hỏi: “Đi đâu cơ? Là khu nào đang phát triển ạ?”.

Di Trương suy nghĩ một lúc, đáp: “Hình như là Lâm gì...”.

“Lâm Nguyên?”.

“Đúng đúng đúng, chính là nó”. Di Trương nói đến đây dừng lại một chút, nhớ ra, mắt trợn to: “Ôi, đó chính là nơi bị nổ lớn mà hôm qua TV nói đến đây mà”.

Nghe Giản cả kinh: “Nổ lớn? Cái gì nổ lớn?”.

Không đợi bà trả lời, Nghe Giản cúi đầu ấn điện thoại.

Lật xong một đồng tin tức websites, tay cô run run.

Đã có rất nhiều người chết.

Thật sự rất nhiều.

Một nửa là nhân viên phòng cháy chữa cháy.

T

hành phố C.

Khu đang phát triển Lâm Nguyên.

Khắp nơi tràn ngập mùi khét gay mũi.

Bên trong dây cảnh giới, ba chiếc xe cứu hỏa bị hư hỏng nặng nằm tro tro ở đó. Trên mặt đất rơi lá tả ống nối nước và rìu chữa cháy.

Tôn Linh Thục nhảy từ trong xe xuống, túm lấy hai phóng viên đang đứng bên ngoài dây cảnh giới chụp khung cảnh tổn hại của khu dân cư, gấp giọng hỏi: “Lính cứu hỏa đã được mang ra khỏi đó chưa?”.

“Khiêng đi rồi”. Người đó chỉ vào chiếc xe đi đằng xa: “Vừa xong, khiêng đi rồi, không cho chụp, đừng theo nữa”.

Vừa mới dứt lời, một nhân viên cảnh sát đi đến kiểm tra, yêu cầu bọn họ xóa ảnh. Hai phóng viên không chịu, ôm máy ảnh không buông: “Chúng tôi là phóng viên, chúng tôi có nghĩa vụ ghi chép lại”.

Tôn Linh Thục đẩy bọn họ ra, chạy vào trong dây cảnh giới liền bị viên cảnh sát ngăn lại.

“Đội phòng cháy chữa cháy khu Tín Ninh ở đâu?”. Cô ta túm lấy viên cảnh sát hỏi.

Không nhận được câu trả lời, cô ta quay người lên xe, bảo tài xế chạy đến bệnh viện.

Trên cùng một con đường, từng chiếc từng chiếc xe lái tới đây, giới truyền thông, nhân viên tình nguyện ùn ùn kéo đến. Đến đây, còn có một số người nhà của nhân viên cứu hỏa.

Tôn Linh Thục không tìm thấy Lục Phồn trong bệnh viện. Cô ta quay trở lại khu đang phát triển.

Chỗ này chật ních dân chúng đang hoảng sợ, có người gào khóc, có người lo lắng chạy trốn. Trời sụp tối, rất nhiều người được đưa đến chi đội phòng cháy lân cận để chờ đợi.

Hơn bảy giờ, Tôn Linh Thục tìm thấy Lục Phồn.

Anh cùng các đồng đội khác đang đem cáng đặt lên xe cứu thương.

Tôn Linh Thục gọi một tiếng, định chạy đến nhưng bị cản lại.

Cô ta không nói với anh câu nào.

Buổi sáng thứ ba sau vụ nổ, toàn bộ nhân viên được lệnh sơ tán, lực lượng binh lính sinh hóa tiến vào khám xét hiện trường.

Tôn Linh Thục nhìn thấy Lục Phồn trong bệnh viện. Trên đầu anh quấn băng gạc, thần sắc mệt mỏi ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu. Tôn Linh Thục phỏng vấn xong người bị thương, lại gần hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”.

Lục Phồn gật đầu.

Tôn Linh Thục ngồi xuống bên cạnh anh, dùng một lát, hỏi: “Chuyện của đội trưởng các anh và cả Tiểu Từ, em biết rồi, hãy nén bi thương”.

Lục Phồn cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Tôn Linh Thục thở dài, không biết nên an ủi thế nào, suy nghĩ một lúc, nói: “Bên truyền thông bọn em cũng sẽ cố gắng, ra sức giúp tiền tử của Tiểu Từ giống với bên cảnh sát vũ trang”.

Lục Phồn gật đầu, nói “cảm ơn”, thanh âm khàn đặc.

11 giờ đêm, Lục Phồn trở về đội.

Bước vào phòng, anh nhìn hai chiếc giường đơn, ánh mắt đỏ hồng.

Hai chiếc giường trống không, một chiếc là của Lục Phồn, còn chiếc kia là của Tiểu Từ.

Lục Phồn im lặng, đến bên giường mình, nằm xuống.

Mười giờ, đi Trương về.

Nghê Giản chống khuỷu tay ngồi dậy, chân dịch chuyển, xỏ giày, vừa đứng vững, chân trái liền đau buốt, cô bỗng nghiêng người, té nhào xuống đất.

Chiếc điện thoại trong tay đột nhiên rung lên.

Cô giật nảy người.

Chương 42

Chỉ là tin thông báo, đến từ China Mobile.

Nghê Giản ngồi dưới đất, bất động hồi lâu.

Loại cảm giác này quả là tồi tệ.

Nghê Giản xoa mặt, hít một hơi, vịn giường đứng lên.

Tai nạn xe lần này, chấn thương của cô nói nặng không nặng, nhẹ không nhẹ, tuy đầu bị va chạm, chấn động não nhẹ, nhưng không có vấn đề gì lớn. Chỉ là tay phải bị gãy xương rất phiền toái, hơn nữa cổ chân bị tẹo, đi đứng khó khăn.

Cô muốn trở về nhưng không được.

Nghê Giản không còn cách nào khác. Cô lật tìm hòm thư, định gửi email cho Mai Ánh Thiên. Cô biết năm nay Mai Ánh Thiên quay về Đường Sơn đón năm mới, không nên quấy rầy, nhưng hiện tại cô không quan tâm đến những chuyện đó.

Trong email vừa hay có thư Mai Ánh Thiên gửi một ngày trước, hỏi cô sao lại mất liên lạc. Nghê Giản vội vã hồi âm. Email gửi đi hơn mười phút, tin nhắn của Mai Ánh Thiên đã đến: Đợi đây.

Bốn giờ sáng, Mai Ánh Thiên tới bệnh viện. Toàn bộ khó khăn Nghê Giản gặp phải đối với Mai Ánh Thiên không tính bằng một cái rắm. Quá nửa đêm cô tìm bác sĩ giúp Nghê Giản tháo thạch cao, thay thành thanh nẹp cố định, sau đó hoàn tất thủ tục xuất viện, đưa Nghê Giản ra sân bay.

Các cô bắt chuyến bay sớm nhất, 7h30 cất cánh.

Sáu giờ, tiếng chuông báo thức của đại viện phòng cháy vang lên. Lục Phồn đã tỉnh từ mười phút trước. Vết thương trên đầu anh không tốt, đội cho

anh nghỉ xếp hàng, hôm nay không cần phải huấn luyện, cũng không cần phải đi làm nhiệm vụ.

Anh nằm im trên giường.

Sau khi những người khác đi khỏi, anh mới ngồi dậy.

Phía đối diện là giường của Tiểu Từ, giờ vắng vẻ chỉ còn trơ một cái ván giường. Chiếc tủ bên cạnh giường cũng trống rỗng, tất cả di vật đã được người nhà mang đi chiều hôm qua.

Lục Phồn cúi đầu, vuốt ve hộp nhẫn trong tay.

“Anh Lục, anh xem 14 tháng 2 này em cầu hôn Lộ Lộ có được không? Vừa hay là lễ tình nhân, em cũng mua xong nhẫn rồi”.

“Nên quý xuống thì hơn, hay ôm cô ấy nói?”.

“Em vẫn nên quý xuống, thế mới có thành ý”.

...

“... Anh Lục, giúp em... đưa cho Lộ Lộ”.

Lời nói còn văng vẳng bên tai.

...

Lục Phồn bỏ hộp nhẫn vào trong túi quần, rửa mặt, dọn dẹp phòng ốc.

Trước khi ra khỏi cửa, anh tìm bộ sạc để sạc điện thoại.

Lục Phồn đến thôn Phượng Hoàng, trấn La Đình, nhà của Tiểu Từ. Đến cổng thôn hỏi một câu, liền có thôn dân chỉ đường. Người trong thôn ai cũng biết, Tiểu Nhị nhà lão Từ đã mất, di thể chưa thể mang về.

Toàn bộ di thể của lính cứu hỏa gặp nạn đều được đặt ở nhà tang lễ. Bọn họ được bọc trong chiếc túi đen dày, từng lớp từng lớp một, hết sức nghiêm trang. Nghe nói trên người bọn họ có hóa chất và bức xạ, cho nên thân quyến không được gặp mặt lần cuối cùng.

Thôn nhà Tiểu Từ ngay ở đầu làng Đông, mới xây hai tầng lầu nhỏ, tường ngoài chưa quét vôi, vẫn còn chồng chập lớp cát thô.

Một ông lão ngồi hút thuốc bên ngưỡng cửa.

Lục Phồn đi tới, ông lão ngẩng đầu nhìn một cái, đôi mắt vẫn đục hơi mờ to.

“Bác Từ”. Lục Phồn gọi.

Ông lão nhận ra anh, run rẩy đứng lên: “Là Tiểu Lục à”.

Lục Phồn gật đầu, lại gần anh, cầm chiếc túi trong tay đặt xuống góc tường: “Cháu ngồi đi”. Còn ông ngồi xuống ngưỡng cửa.

“Anh Từ không có nhà ạ?”.

Ông lão lắc đầu: “Đi rồi, đi cùng với ông chủ nhà họ Dương lên thành phố, nói muốn tới Đài truyền hình”.

Lục Phồn khẽ gật đầu, không đáp.

Ông lão thở dài, không biết nói gì, đưa tay lên lau mắt, hai dòng nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào: “Muốn ta nói... Cho bao nhiêu tiền đi nữa thì có ích lợi gì chứ, mạng của Tiểu Nhị cũng không thể đổi lại được”.

“Thằng nhỏ này từ bé đã cứng đầu, ta bảo nó không được làm công việc này, nó chưa bao giờ nghe... chưa bao giờ nghe”.

Lục Phồn lặng im.

Công việc của bọn anh, không có mấy ai được người nhà ủng hộ, cũng liên tiếp có người bỏ nghề. Nhưng Tiểu Từ vào đội năm mười chín tuổi, ở lại trong sáu năm, chưa từng nói muốn rời đi.

Anh biết Tiểu Từ yêu thích công việc này như thế nào.

Trước khi đi, Lục Phồn để lại một chiếc phong bì: “Tâm ý của mọi người trong đội, bác nhận lấy”.

Rời thôn Phương Hoàng, Lục Phồn đi lên thị trấn, tìm thấy nhà máy may mặc Hồng Mai ở góc đường.

Nói là nhà máy may mặc, thực ra chỉ là một xưởng nhỏ mười mấy người, nơi các cô gái trẻ và phụ nữ trung niên trong mấy thôn lân cận chỉ cần đi học may là có thể đến làm công.

Lục Phồn đứng bên ngoài cửa kính, mấy cô gái nhìn anh, có vẻ ngạc nhiên. Các cô nhìn một lúc, chụm đầu xì xầm bàn tán, rồi cười rộ lên, ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài.

Lục Phồn đi vào, nói với cô gái đang ngồi cắt chỉ đối diện cửa: “Xin hỏi ở đây ai là Lưu Lộ?”.

Cô gái ngẩng đầu nhìn anh, quay vào trong gọi to: “Lưu Lộ, có người tìm này”.

Một cô gái mặc áo bông màu xanh chạy đến.

Lục Phồn nói: “Tôi là đồng đội của Từ Hà”.

Cô gái khẽ giật mình, ánh mắt lập tức đỏ lên.

Lục Phồn hỏi: “Có thể ra ngoài một lát được không?”.

Bên đường có cây bạch dương. Lưu Lộ đi theo Lục Phồn ngồi xuống gốc cây.

Lục Phồn lôi hộp nhẫn trong túi quần ra đưa cho cô.

Lưu Lộ thất thần không nhận.

“Tiểu Từ định đợi đến 14 tháng 2 mới đưa cho cô”. Lục Phồn nói: “Giờ thì không được rồi”.

Lúc rời đi, đã là hoàng hôn.

Lục Phồn ngồi trên xe khách. Sau lưng là hai cô gái trẻ, bọn họ đang thảo luận về ngày lễ tình nhân cùng với bạn trai sẽ như thế nào. Lục Phồn vô tình nghe thấy vài câu, nhớ tới một giờ trước.

Anh chiều theo lời phó thác của Tiểu Từ chuyển hộp nhẫn cho Lưu Lộ.

Lúc Lưu Lộ nhận lấy hộp nhẫn, cô đã bật khóc.

Ở đằng kia, bụi đất tung bay trên con đường nhỏ, cô gái trẻ cầm hộp nhẫn khóc không kiềm chế.

Xe khách lái vào thành phố, trời đã lộ sắc đen.

7h30 Lục Phồn ra khỏi bến xe, đi xe buýt đến bệnh viện thay thuốc, lúc trở về đã gần chín giờ.

Xe buýt không đến cửa, anh phải đi bộ một đoạn.

Ngoài đại viện, một chiếc xe đang đỗ phía trước, Lục Phồn nhìn thoáng qua, không để tâm nhiều, đi vào bên trong.

Trong xe, Nghệ Giản dán mặt lên cửa sổ, im lặng cả buổi.

Thấy Lục Phồn đi vào, Mai Ánh Thiên không thể ngồi yên, mở cửa xe, gọi: “Lục Phồn”.

Lục Phồn dừng bước, xoay người.

Mai Ánh Thiên đỡ Nghệ Giản xuống, giúp cô đứng vững.

Lục Phồn đứng không nhúc nhích, giống như cọc gỗ, chôn chặt một chỗ.

Nghê Giản buông tay Mai Ánh Thiên, bước từng bước về phía anh. Vết thương ở chân cô không tốt, đi một bước đau một bước, tư thế cũng khó nhìn, hơi cà nhắc.

Nhưng cô không dừng lại.

Anh không tiến, cô chỉ có thể qua.

Nghê Giản đi được một nửa, Lục Phồn đã tới.

Ngọn đèn chiếu vào mặt anh, Nghệ Giản thấy rõ tám vãi gạc trên đầu anh, Lục Phồn cũng nhìn thấy băng dán cá nhân phía đuôi mào cô.

Buổi đêm vô cùng yên tĩnh.

Ánh mắt Nghệ Giản chuyển từ trán xuống mặt anh. Cô nói: “Lục Phồn, em đã về”.

Lục Phồn không lên tiếng. Anh nhìn mặt cô, môi mấp má, không tìm thấy âm thanh, cũng không tìm thấy lời nói.

Có lẽ có chuyện muốn hỏi, nhưng nhất thời không biết phải hỏi cái gì trước.

Mặt của em sao vậy?

Chân sao vậy?

Hai người chờ lâu chưa?

Sao lại trở về?

Cuối cùng, cái gì cũng không hỏi, bởi vì miệng đã bị chặn rồi.

Nghê Giản sử dụng cánh tay lành lặn ôm lấy cổ anh, vịn người lên, đặt môi lên môi anh. Lục Phồn kịp phản ứng, bắt lấy vai cô kéo ra. Nghê Giản đầu phát run, mím môi không phát ra tiếng.

Lục Phồn buông cô, người lui về phía sau, phát hiện cơ thể Nghê Giản xiêu vẹo muốn quy, lại tiến lên.

Anh vẫn đỡ cô. Tay cầm cổ tay phải của cô, cảm thấy bất thường.

“Sao vậy?”. Không thể không hỏi.

Nghê Giản không trả lời, chỉ dõi nhìn anh. Một lúc sau, cô hỏi: “Bao giờ anh nghỉ?”.

“Phải đợi rất nhiều ngày”. Anh đáp một câu, cúi đầu nhìn cổ tay cô, lòng mày nhíu lại.

Nghê Giản nói: “Được, anh vào đi, em chờ anh nghỉ”.

Cô nói xong quay người gọi Tiểu Thiên. Mai Ánh Thiên tới, đỡ Nghê Giản rời đi.

Lục Phồn đứng một lúc, đi vào. Trở lại phòng, thấy điện thoại đã đầy pin. Anh ấn khởi động máy. Sau khi kết thúc khởi động, một đồng thư chưa đọc hiện ra.

Của Háo Tử, của Tiểu La và Nghê Chấn Bình. Còn lại đều là từ một số lạ.

Anh đọc một lượt từ đầu đến cuối. Mỗi tin đều rất ngắn gọn, không vượt quá mười chữ. Nhưng anh xem rất lâu.

Anh nhớ tới Tiểu Từ, nhớ đến hình dáng Lưu Lộ khóc vật vã trên đường.

Anh không trả lời tin của cô.

Ngày hôm sau, anh đến gặp cô.

Chương 43

Mai Ánh Thiên đưa Nghê Giản về nhà trọ, ở một đêm, sáng hôm sau mời thím Dư đến chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Nghê Giản, buổi chiều cô đặt vé máy bay rời đi.

Đối với Mai Ánh Thiên, Nghệ Giản luôn tín nhiệm vô điều kiện. Sự thực chứng minh, Mai Ánh Thiên quả là rất đáng được tin cậy, cô đã tìm được một thím giúp việc rất hợp ý Nghệ Giản. Nói không nhiều lắm, tay nghề nấu nướng không tệ, bữa tối Nghệ Giản ăn được rất nhiều cơm.

Sau khi ăn xong, Nghệ Giản xem tivi, còn thím Dư dọn dẹp nhà cửa. Nghệ Giản đặt điện thoại trên bàn ăn, lúc thím Dư lau bàn, vừa hay điện thoại rung lên một cái.

Thím Dư đưa di động cho Nghệ Giản, Nghệ Giản vừa nhìn, mắt sáng rực, chạy khập khiễng ra mở cửa. Thím Dư đuổi theo đỡ cô, bà giật mình khi nhìn thấy nụ cười trên mặt cô.

Nghệ Giản đối với mọi người không mấy nhiệt tình, hồ hững, rất có cảm giác xa cách. Từ sáng đến giờ, đây là lần đầu tiên thím Dư thấy cô có biểu hiện rõ ràng như vậy. Thím Dư không khỏi tò mò về người đã có bản lĩnh khiến cô cao hứng như thế.

Thím Dư mở cửa, Nghệ Giản nhìn người vừa tới, nụ cười lan rộng.

“Lục Phồn”. Lúc cô gọi tên anh, giọng nói vô thức trở nên mềm mại hơn.

Thím Dư quan sát người đàn ông ngoài cửa, lộ vẻ ngạc nhiên.

Bà biết cô Mai là bạn tốt của cô Nghệ, cô Mai là người có tiền, còn cô Nghệ nhìn qua cũng không giống với người có gia cảnh bình thường. Chỉ nói đến căn phòng trọ này thôi, vị trí tốt, giá thuê cao, người bình thường không thể ở nổi.

Nhưng người đàn ông kia...

Hình như rất giản dị...

Dáng dấp lại ngay thẳng, nhìn rất khí khái.

Trong lúc thím Dư còn đang nghi hoặc, Nghệ Giản đã vươn tay kéo Lục Phồn vào. Nghệ Giản nói với thím Dư: “Chồng cháu đã về, hôm nay dì có thể về được rồi”.

Chồng?

Thím Dư vô cùng ngạc nhiên. Ô, cô Nghệ đã có chồng rồi sao? Thì ra, đây là chồng của cô Nghệ, khó trách cô lại vui mừng như vậy.

Thím Dư chào Lục Phồn, nhoáng một cái dọn dẹp xong phòng bếp rồi đi về.

Nghệ Giản hỏi Lục Phồn: “Không được nghỉ à?”.

Lục Phồn im lặng, ánh mắt anh hơi tối, nhìn cô không chớp, con ngươi lộ vẻ sắc bén. Anh vì câu nói “chồng tôi” của cô mà ngậy ngấn cho đến tận bây giờ.

Nghệ Giản nhéo tay anh: “Sao thế?”.

Tay của cô rất mềm, lòng bàn tay nhẵn mịn. Cô không dùng sức, chỉ cần giẫy nhẹ là có thể rút tay ra. Nhưng Lục Phồn không cử động, mặc cô nắm lấy, hỏi: “Em vừa mới nói gì?”.

“Sao anh lại giả bộ rồi?”.

“Không phải”.

Nghê Giản nhú mày, không hiểu.

Lục Phồn hỏi: “Anh là gì của em?”.

“Sao? Anh là gì của em à? Anh là...”. Nghê Giản dừng một chút, khước miệng nhếch lên: “Bảo bồi”.

“Nghê Giản”. Lục Phồn rút tay về, ôm lấy gương mặt Nghê Giản.

Nét mặt của anh rất trịnh trọng. Thậm chí có chút đau khổ.

Nghê Giản không đùa nữa. Cô nhẹ hít một hơi, nói: “Anh là chồng của em”.

Đúng, anh là chồng của em.

Không đơn giản chỉ là người chồng trên danh nghĩa pháp luật.

Nghê Giản bị tay anh trói buộc khó chịu, cô liền nhú mày: “Có thể buông em ra được không?”. Lục Phồn nói tay nhưng không buông hẳn, sau đó chuyển sang nhấn đầu cô vào trong lòng mình. Rốt cuộc, mọi thống khổ đau đớn đều bị ép xuống dưới, giờ đây anh chỉ muốn được dựa sát vào cô. Một câu nói của cô, khiến anh đem toàn bộ những lời mình chuẩn bị cả đêm nuốt lại vào bụng.

Kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Suy cho cùng, anh vẫn không thể bỏ được cô.

Im lặng ôm nhau một lúc lâu, Lục Phồn buông Nghê Giản ra, hai tay ôm vòng qua người cô, bế lên ghé sofa.

Lúc anh đang định rút tay ra, một tay Nghê Giản liền ôm lấy cổ Lục Phồn. Cô nhìn thẳng vào anh: “Lục Phồn, chúng ta còn một số việc chưa giải quyết rõ ràng”.

Lục Phồn ngừng tay, môi mấp máy. Nghê Giản kéo môi mỉm cười thành tiếng, ghé sát miệng anh, nói: “Đừng lo, tính của em trước”.

Cô cúi đầu sắp xếp suy nghĩ, lúc ngẩng lên ánh mắt rất bình tĩnh.

Cô kể lại quãng thời gian đi Mỹ, nhắc tới chuyện của Mai Ánh Thiên và chuyện của Tô Khâm, vướng mắc bao năm như vậy, chỉ mất không đến hai phút. Cuối cùng, Nghê Giản vẽ mặt hết sức bình thản tổng kết chớp nhoáng: “Là vậy đây, em yêu một người đàn ông, em theo đuổi anh ta, giờ không theo đuổi nữa, kết thúc rồi”.

Cô thấp giọng, hỏi Lục Phồn: “Anh có gì muốn hỏi không?”.

Lục Phồn nhìn cô, không đáp. Cô nói rất ngắn gọn, nhưng anh không ngốc, những gì trong chiếc hộp kia anh đã nhìn thấy rõ.

Nếu như không yêu thì sao phải giữ gìn cẩn thận đồ vật liên quan đến người xưa cũ như vậy.

Lục Phồn không hiểu gì về tình yêu, trước khi gặp Nghê Giản, cũng chưa từng hiểu hết. Sau khi cả hai quấn lấy nhau, anh mới giật mình nhận ra cảm tình đối với Tôn Linh Thục năm đó mờ mịt như thế nào.

Con người anh trở nên thực tế hơn khi ở bên Nghê Giản. Có mù quáng, có tham lam, hiểu rõ nỗi nhớ nhưng dày vò hao tổn, cũng như cảm nhận được hương vị ghen tuông đốt cháy con tim. Biết để trong lòng cũng không có ý nghĩa, nhưng đến cuối cùng, vẫn không thể kìm nén.

Sau khi im lặng hồi lâu, Lục Phồn chỉ hỏi một câu: “Giờ sao rồi, vẫn yêu à?”.

Nghê Giản kéo cổ áo anh sát vào, cười khê: “Vẫn yêu thì quay lại tìm anh làm gì?”.

Lục Phồn đã hiểu.

Nghê Giản thu hồi nụ cười, thở dài: “Được rồi, giờ đến lượt anh đấy”.

“Anh biết anh đã làm gì không?”. Cô vuốt ngón tay lên môi anh, nói: “Không chào mà đi”.

Lục Phồn im lặng.

Nghê Giản cười như không cười: “Hôm đó em mua đồ ăn ngon, trở về nhưng không thấy anh đâu, anh biết em đã nghĩ gì không?”.

Ánh mắt Lục Phồn tối đen, lắc đầu.

Nghê Giản nói tiếp: “Em nghĩ sẽ đi tìm anh, rồi bóp chết anh”.

Đôi môi Lục Phồn run rẩy, không biết trả lời sao. Nghê Giản ghé sát, mút môi anh một cái rồi thôi lui: “Nhưng em không ngờ”.

Cô cười, chậm rãi, dáng dấp vui vẻ biến mất: “Sau đó, em không tìm được anh nữa”.

Nói xong câu này, ánh mắt cô đỏ lựng.

Lục Phồn giật mình.

Nghê Giản ngửa đầu, vừa nhìn anh, vừa nói từng chữ một: “Nếu có lần sau, nếu còn có lần sau...”.

“Sẽ không có lần sau”. Lục Phồn lắc đầu: “Sẽ không có lần sau”.

Anh ôm siết lấy cô, hôn lên môi cô. Nghê Giản ôm anh, cánh tay phải vô tình giơ lên, thoáng cái bị kéo căng. Cô rùng mình vì đau, hàm răng run rẩy, cắn trúng đầu lưỡi Lục Phồn. Cô định rút lui nhưng Lục Phồn không chịu. Đầu lưỡi nếm thấy vị mặn, Nghê Giản mút từng chút một, không biết để giúp anh cầm máu, hay có ý định gì.

Lục Phồn bị kích lửa toàn thân, nhưng nghĩ đến bộ dạng của Nghê Giản lúc này, anh miễn cưỡng rút lui. Lục Phồn hít sâu vài cái, hơi thở dần dần ổn định, anh quan sát chiếc nẹp trên tay phải cô.

“Rốt cuộc tay chân em bị sao vậy?”.

“Bị ngã đấy”.

“Ngã mà thành ra thế này?”.

“Vâng”. Nghệ Giản nghiêm túc gật đầu: “Bị ngã hơi mạnh”.

Thấy Lục Phồn nhíu mày, cô nói: “Không sao đâu, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là ổn”.

Lục Phồn không nói lại cô.

Nghê Giản nhẹ giọng hỏi: “Buổi tối anh phải về sao?”.

Lục Phồn gật đầu.

“Xin phép nghỉ đến đây à?”.

“Không phải”. Lục Phồn đáp: “Hai tối nay anh không phải làm việc”.

“Vì sao?”. Nghệ Giản hỏi xong, mắt sáng lên, tỏ như đã hiểu: “Bởi vì anh bị thương à?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản nhìn chằm chằm vào trán anh, hỏi: “Bị lửa tấp hay bị va đập?”.

“Bị tẩm sắt rơi xuống va phải”.

Nghê Giản gật đầu, mấy giây sau, hỏi tiếp: “Đã hỗ trợ xong bên khu đang phát triển chưa?”.

“Xong rồi”.

“Bọn anh...”. Nghệ Giản suy nghĩ một chút, thu lại lời, không hỏi tiếp.

Nếu như đồng đội của anh đều bình an, vậy câu nói này có gì hay để hỏi chứ.

Nếu như...

Có hỏi câu đó hay không, đều không còn tác dụng.

Mười một giờ đêm, Lục Phồn rời khỏi nhà Nghệ Giản, trở về đội.

Sau ngày nghỉ Tết âm lịch, các ngành nghề đi làm bình thường, mấy hôm sau, đến ngày lễ tình nhân, trên đường phố thoang thoảng toàn mùi hoa hồng.

Sự kiện phát nổ ở khu đang phát triển Lâm Nguyên dần phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người.

Đều là như thế.

Không phải nỗi đau của mọi người, nên quên rất nhanh.

Ngày lễ tình nhân, Lục Phồn không được nghỉ, cũng không có trong nội thành, bọn họ phải lên núi trợ giúp bộ đội đặc công, đến tín hiệu điện thoại cũng không bắt được.

Nghê Giản không để tâm.

Ba giờ chiều Lục Phồn quay về đội, nhắn tin báo bình an cho Nghê Giản biết.

Cuối tháng hai, Mai Ánh Thiên trở về. Lúc gặp nhau, Nghê Giản hỏi Mai Ánh Thiên có thể tìm nhà giúp cô không.

Mai Ánh Thiên ngạc nhiên: “Chủ nhà cậu lại phá sản rồi à?”.

Nghê Giản bảo không phải.

“Tốt lắm, vậy sao lại đổi?”.

Nghê Giản đáp: “Không muốn ở đây nữa. Muốn mua nhà, thu ngắn khoảng cách với Lục Phồn”.

“Mua nhà?”. Mai Ánh Thiên cười hứng thú: “Là ai năm đó phóng đặng không muốn bị yêu đương trói buộc, nói không cần mua nhà, bảo bốn biển là nhà, thuê khách sạn ở hết đời đấy?”.

Nghê Giản nhún nhún vai: “Mình nói à? Chả nhớ nữa”.

Mai Ánh Thiên thối cười: “VẬY... nghiêm túc đấy à?”.

Nghê Giản gật đầu. Mai Ánh Thiên thở dài: “Nếu là bốn năm trước, có đánh chết mình cũng không nghĩ cậu sẽ gặp phải kết cục như thế này”.

Nghê Giản cười cười: “Mình cũng không ngờ”.

Mai Ánh Thiên nhìn cô hai giây, hỏi nghiêm túc: “Chắc chắn... là yêu đấy à?”.

“Ừ, chắc chắn”.

Chương 44

Sau năm mới, đội phòng cháy chữa cháy vẫn bận rộn như trước. Tết âm lịch Lục Phồn đã được nghỉ phép nên suốt tháng hai anh đều ở trong đội đến cuối tháng mới được nghỉ. Giống như năm ngoái, nghỉ là nghỉ phép tháng, từ đầu đến cuối có chín ngày.

Chín giờ tối, Lục Phồn thu dọn xong quần áo, xách túi chạy xe đến chỗ Nghê Giản.

Sau bữa cơm tối, thím Dư về nhà, Nghê Giản ở nhà một mình. Tĩnh dưỡng gần một tháng, chân cô đã ổn nhưng tay vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

Vết thương động gân động cốt nghỉ trăm ngày, cô bình phục khá tốt, không còn cảm thấy đau, thanh nẹp đã được dỡ nhưng cánh tay không đủ lực, không thể cầm bút vẽ truyện hàng ngày nên không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì. Nghê Giản vốn lười biếng, cô không cảm thấy khó chịu khi phải trải qua cuộc sống như

vậy. Hàng ngày đọc sách, xem truyện tranh, buổi tối thi thoảng nhắn tin cho Lục Phồn, rất có quy luật.

Giữa tháng, Trình Hồng đến, đương nhiên Nghệ Giản không tránh được bị mắng một trận. Cô ngoan ngoãn chịu đựng, không cãi, không chống đối. Đây đều là việc nhỏ, không quan trọng.

Nhận được tin nhắn của Lục Phồn, Nghệ Giản bắt đầu chờ. Anh xuất phát lúc 9 giờ, lái xe đến mất một tiếng, cho nên phải đợi mất hai tiếng.

Nhưng hai tiếng này trôi qua hết sức chậm chạp.

9h30, Nghệ Giản ra ban công thu quần áo chuẩn bị tắm rửa, một cơn gió thổi tới, tạt nước vào người cô. Nghệ Giản ló đầu, đưa tay ra ngoài cửa sổ.

Rõ ràng trời đang mưa.

Nghệ Giản hơi lo lắng, không biết cơn mưa bắt đầu từ lúc nào, Lục Phồn đi xe máy, không hiểu có mang theo áo mưa không.

Cô cầm điện thoại, định gửi tin hỏi anh, suy nghĩ một lúc lại thôi. Anh đang lái xe trên đường, nhìn điện thoại không tiện.

Nghệ Giản buông di động, rồi lại cầm lên nhìn giờ, vẫn còn 20 phút nữa, nếu đường ngập nước, sẽ chậm hơn một chút.

Cô đứng dậy đi ra sân thượng, xem mưa đã ngớt hay chưa.

Đợi hơn 10 phút, mưa vẫn chưa có chiều hướng tạnh, ngược lại trút xuống dữ dội hơn. Nghệ Giản đóng cửa sổ, cầm ô xuống dưới lầu.

Từ xa, Lục Phồn đã nhìn thấy một người đang cầm ô đứng dưới đèn đường ở cổng tiểu khu. Anh chạy xe lại gần, mới phát hiện người dưới màn mưa đó là Nghệ Giản.

Anh vừa dừng xe, Nghệ Giản đã đi tới. Cô giương chiếc ô lên che, ngăn cách làn mưa lạnh buốt. Lục Phồn lau mắt, cầm chiếc ô trong tay Nghệ Giản, nghiêng sang phía cô.

“Em ra ngoài làm gì?”.

Chiếc ô ngăn ánh sáng, Nghệ Giản không nhìn rõ anh nói, đưa tay sờ người anh, ướt đầm. Cô cầm chặt chuôi ô, lớn tiếng nói: “Dắt xe đi, chúng ta về thôi”.

Lục Phồn buông tay, đẩy chiếc ô sang phía cô. Bước vào hành lang, Lục Phồn cất xe cẩn thận, lôi trong cốp sau ra một túi quần áo, quay người thấy vai trái của Nghệ Giản ướt một mảng.

Anh nhú mày: “Nhanh đi lên thay quần áo”.

Nghệ Giản nhìn anh, gật đầu: “Vâng, nhanh đi thay thôi, anh cũng ướt sũng rồi”.

Lục Phồn không trả lời, cầm chiếc ô trong tay cô, dắt cô vào thang máy.

Sau khi vào nhà, Lục Phồn vào nhà tắm, lấy chiếc khăn khô quần mặt và cổ Nghệ Giản lau một hồi rồi vắt sang bên, tiếp đó cởi áo khoác của mình, đi ra sân thượng, thu quần áo, đẩy cô vào nhà tắm: “Đi tắm đi”.

Nói xong, anh buông tay định đóng cửa.

Nghê Giản chặn anh lại, kéo mạnh một cái: “Cùng tắm đi”.

Nghê Giản mở nước ấm, khói trắng bay khắp phòng. Lục Phồn cởi quần áo của cô, cũng cởi cả của mình, dòng nước ấm xối xuống, khiến anh nheo mắt thoải mái. Tay phải của Nghệ Giản vẫn chưa linh hoạt, chỉ có thể dùng một tay để ôm lấy eo Lục Phồn.

Hương vị da thịt kề sát khó nói nên lời.

Lục Phồn khẽ vuốt tóc Nghệ Giản, hôn lên gương mặt cô dưới dòng nước, bàn tay chậm rãi vuốt ve cơ thể cô.

Nước lăn trên mặt cô, thấm ướt mắt.

“Lục Phồn...”. Cô khẽ gọi.

Lục Phồn mở mắt ra, cúi xuống nhìn cô. Khóe miệng Nghệ Giản vênh lên: “Muốn em không?”.

Lục Phồn gật đầu: “Muôn”. Nghệ Giản cười lớn, gương mặt xinh xắn bị sương mù bao phủ.

Anh thành thật như vậy, thật khiến người ta hứng thú.

Không ban thưởng, sẽ áy náy.

Cô rử mắt, cúi đầu, hôn lên vai anh, xuống chút nữa, đến ngực trái anh, đặt môi lên, đầu lưỡi vòng quanh một điểm, liếm láp mút vào, không biết mệt mỏi.

Lục Phồn nhếch môi, cổ họng nóng rát, khó chịu hừ một tiếng. Cô giỏi trêu người nhất, anh biết từ lâu. Lục Phồn rử mắt, con ngươi đen nhánh nồng nàn. Nghệ Giản ngẩng đầu, nhìn anh, liếm đôi môi ửng đỏ, vùi đầu lần nữa.

Thắt lưng Lục Phồn căng cứng. Đầu Nghệ Giản dần trượt xuống, tay di chuyển sau lưng anh, lướt qua mông, đến đùi. Cô quỳ trên mặt đất, ôm chân anh, miệng hôn men theo cơ bụng.

Chỗ của anh đã sớm vênh lên. Nghệ Giản ngẩng đầu nhìn anh, chạm phải ánh mắt giống như lửa của anh, gương mặt không khỏi ửng hồng. Cô không phải cô gái nhỏ không biết xấu hổ, làm kiểu chuyện này, vẫn căng thẳng như lần đầu tiên.

Gặp quý rồi.

Nghê Giản chớp mắt mấy cái, không kịp nghĩ lung tung, miệng đã mút lên. Lục Phồn giật mình, da đầu đột nhiên tê rần, đôi chân thon dài căng cứng run rẩy. Nghệ Giản vẫn không buông tha anh. Lục Phồn bị cô trêu chọc đến phát điên, lý trí sụp đổ, vươn tay ôm lấy mông cô.

Nghê Giản vòng tay quanh cổ anh.

Lục Phồn cắn miệng cô.

Một phần cơ thể anh tiến vào trong cô, kín kẽ. Sự gần gũi này khiến bọn họ vô cùng thỏa mãn. Lục Phồn ôm Nghê Giản. Thân thể Nghê Giản mềm mại quần quít cùng anh.

Bọn họ hôn môi chậm rãi cẩn thận. Anh đâm từng phát từng phát vào người cô, vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng. Đã lâu không gặp, giờ phút này chỉ có sự đồng cảm chân thực, tan chảy như dòng nước.

Nhưng, trong lúc nguy cấp, cơ thể Lục Phồn bỗng run rẩy, bất ngờ rút lui.

“Anh làm gì...”. Cổ họng Nghê Giản khàn khàn.

Cô chịu không nổi, giận dữ lườm anh: “Bắt chước chòng ghẹo gì nữa? Tiến vào đi”.

Lục Phồn không tiến vào. Anh thở gấp thả cô xuống, tắt vòi nước, cầm khăn lau tóc lau người cho cô. Nghê Giản bất mãn, nắm chỗ đó của anh. Lục Phồn run rẩy mãnh liệt. Cứ như vậy giao phó trong tay cô.

Nơi ấy vẫn đang vênh lên.

Nghê Giản buồn cười, ra sức vuốt ve vật trong tay: “Đã như vậy rồi, anh chịu đựng cái gì chứ? Tự làm khổ mình à?”.

Lục Phồn túm tay cô, kéo ra, cầm khăn tắm bọc cô vào, đi chân trần ra khỏi phòng tắm.

Nghê Giản bị ôm lên trên giường. Lục Phồn giữ chặt chặn đắp lên người cô, cơ thể để trần đi ra ngoài. Nghê Giản giận dữ, ngồi dậy: “Anh chạy đi đâu? Anh thỏa mãn rồi nhưng em thì chưa.” Lục Phồn quay đầu, khuôn mặt ướm sưng hơi nghiêm túc.

Anh nhìn cô, nói: “Anh ra ngoài một lúc”.

Nghê Giản bực mình, trong mắt bốc hỏa: “Đêm hôm khuya khoắt, ra ngoài làm kẻ trộm à?”.

Lục Phồn không nhúc nhích, một lúc sau, đáp: “Không có mũ”.

Nghê Giản ghen hống.

“Em chờ một lát”. Lục Phồn mím môi: “Chỉ một lát thôi”.

Nghê Giản không lên tiếng, đôi mắt nhìn anh: “Anh lại đây”.

Lục Phồn không lại, Nghê Giản hít hai hơi, nheo mắt hỏi: “Sợ em ăn anh à?”.

Lục Phồn: “...”.

Nghê Giản tiếp tục: “Anh lại đây, em không chạm vào anh đâu”.

Anh đi tới.

Nghê Giản vẫy tay về phía anh: “Lại gần nữa đi”.

Lục Phồn dừng một chút, ngồi xuống mép giường: “Làm gì?”.

Nghê Giản không trả lời, khoe môi kéo ra, để lộ nụ cười thâm hiểm quyền rũ. Thái dương Lục Phồn giật giật, chưa kịp phản ứng, Nghê Giản đã nhào đầu về phía trước, như kỵ binh cưỡi lên người anh.

Lục Phồn giãy giụa. Nghê Giản phủ tay phải lên: “Tay em đau, anh cứ cử động thử xem”.

Lục Phồn lập tức nằm im. Nghê Giản bật cười. Lục Phồn đen mặt: “Sao bảo không đụng vào anh cơ mà?”.

Nghê Giản cau mày, cười xảo trá: “Em là người thế nào anh còn không biết à? Đồ ngốc”.

“...”

Lục Phồn không phản đối. Nghê Giản rất đắc ý. Da mặt cô dày như vậy, anh đâu phải đối thủ của cô.

Cô chậm rãi mơn man người anh, chỗ đó của Lục Phồn vẫn chưa mềm xuống, chỉ một động tác như vậy, lại lập tức dồi dào sinh khí.

Anh không còn cách nào khác, đành khuyên nhủ: “Đừng làm rộn, đứng dậy trước đã”.

Nghê Giản dõi theo lồng ngực trần của anh, vươn tay khẽ vuốt, ngược mắt nói: “Anh hấp dẫn thế này, em dậy không nổi”.

Lục Phồn nắm tay cô: “Tiểu Giản, nghe lời”.

Nghê Giản dừng động tác, ngạc nhiên nhìn anh. Rõ ràng anh gọi cô là Tiểu Giản. Giống như khi còn bé.

Nghê Giản sững sờ nhìn anh hồi lâu, nhíu mày: “Anh vẫn gọi em là Tiểu Giản à?”.

Xem ra cô đôi với anh, vẫn giống như một đứa trẻ.

Hừm, quả là lạ.

Lục Phồn im lặng.

Nghê Giản thu móng vuốt về, nhưng vẫn không thối lui, ngồi trên lưng anh, rú mắt hỏi: “Sao phải nhất định có mũ?”.

“Cho an toàn”. Lục Phồn đáp.

Nghê Giản cười nhạo: “Đây là ghét bỏ em mà”. Cô cố ý xuyên tạc ý của anh.

Quả nhiên, trông thấy sắc mặt anh thay đổi.

“Không phải”. Anh nghiêm túc nói: “Không ghét bỏ em”.

Nghê Giản hầm hừ, hỏi: “Sợ em mang thai à?”.

Lục Phồn sau khi im lặng nhìn cô hồi lâu, anh gật đầu.

Nghê Giản khẽ cười, chậm chậm gọi: “Lục Phồn”. Lục Phồn nhìn cô. Nghê Giản: “Nếu em có thai, anh định làm thế nào?”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên. Nghê Giản hỏi: “Bắt em phá thai à?”. Lục Phồn giật mình, lắc mạnh đầu: “Sẽ không”.

“Vậy phải làm sao?”. Cô đợc đà, hỏi cho bằng ra đáp án.

Lục Phồn mấp má môi, đôi mắt đen kịt thu lấy cô, nửa phút sau, khàn giọng trả lời: “Em có muốn sinh không?”.

Nghê Giản thè lưỡi liếm môi: “Em muốn thì sao? Không muốn thì sao?”.

“Em muốn, thì đẻ sinh. Em không muốn, thì không sinh nữa”.

Anh nói xong, im lặng nhìn cô, thẳng thắn thành thật, không chút né tránh. Nghê Giản ngậm miệng nhìn anh, cúi đầu, hôn lên trán anh.

Lục Phồn thở gấp. Nhưng lần này, Nghê Giản rất thành thật.

Cô chỉ hôn một cái rồi lui, xong nhìn chăm chăm vào mắt anh, thấp giọng nói: “Không phải ra ngoài nữa”.

Lục Phồn không nói gì.

Nghê Giản khẽ thở dài, sau đó mỉm cười: “Không có bao coi như xong, nếu có, em sẽ bắt anh sinh”.

Con người đen nhánh của Lục Phồn hơi mở to. Nghê Giản nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh. Ánh mắt Lục Phồn thêm nóng bỏng. Nghê Giản bị anh nhìn đến phát sốt.

“Anh đang nhìn gì vậy?”. Cô hỏi.

“Nhìn em”.

Nghê Giản cười: “Lục Phồn, anh muốn em sinh con, đúng không?”.

Anh không đáp. Nghê Giản cũng không đợi đáp án của anh, cúi đầu hôn anh.

Cô hôn lên bộ ngực ấm áp của anh, nói: “Không cần cố kỵ nữa, chúng ta cứ làm đi, Lục Phồn”.